Lietas arhīva Nr. A42-00330-25/26
ECLI:LV:ADRJRIT:2025:0131.A420173624.3.S

Administratīvā rajona tiesa
Rīgas tiesu nams
SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā
Rīgā 2025. gada 31. janvārī

Tiesa šādā sastāvā: tiesnesis Romāns Dončenko,
piedaloties pieteicējam /pers. A/, atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Valsts ieņēmumu dienesta – pārstāvei /pers. B/,
uzsākot lietas izskatīšanu atklātā tiesas sēdē (izmantojot tiešsaistes videokonferences lietojumprogrammu *Teams*) un pabeidzot to rakstveida procesā, izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores 2024. gada 20. maija lēmuma Nr. 31.1/22.9/1610 atcelšanu daļā.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienests (turpmāk arī – dienests), izvērtējot pieteicēja /pers. A/ 2023. gada ienākumu deklarāciju, konstatēja, ka pieteicējs nav deklarējis papildu apliekamos ienākumus 240,41 *euro* apmērā no algota darba SIA /nosaukums A/, kā arī 7228,49 *euro* apmērā no SIA „Swedbank Līzings" (turpmāk arī – līzinga kompānija), kas radušies aizdevuma (kredīta) saistību samazināšanas vai dzēšanas rezultātā. Tādējādi, veicot pārrēķinu, dienests ar 2024. gada 10. aprīļa lēmumu Nr. 31.1/8.60.8/42689 noteica pieteicējam budžetā maksājamo iedzīvotāju ienākuma nodokli 1609,79 *euro*.

Nepiekrītot šim lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja augstākā iestādē. Ar dienesta ģenerāldirektores 2024. gada 20. maija lēmumu Nr. 31.1/22.9/1610 (turpmāk arī – lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts. Lēmuma pamatojumā norādīts turpmāk minētais.

[1.1] Lietā noskaidroti šādi faktiskie apstākļi. 2008. gadā starp pieteicēju un līzinga kompāniju bija noslēgts līzinga līgums Nr. 110198 (turpmāk – līzinga līgums), kas vēlāk tika izbeigts pirms termiņa, bet līzinga priekšmets nodots līzinga kompānijai un realizēts. 2023. gada 12. janvārī līzinga kompānija nosūtīja pieteicējam paziņojumu par pieņemto lēmumu pilnībā dzēst no līzinga līguma izrietošās parādsaistības, norādot, ka, ja pieteicējs nepiekrīt saistību dzēšanai, tad tiek aicināts atmaksāt no līguma izrietošo parādu 7228,49 *euro*. Tā kā netika veikta ne parāda atmaksa, nedz tika izteikti iebildumi par saistību dzēšanu, līzinga kompānija pilnā apmērā dzēsa parādsaistības un iesniedza dienestam paziņojumu par fiziskai personai izmaksātajām summām. Šādi tika deklarēti pieteicēja apliekamie ienākumi 7228,49 *euro* apmērā, kas gūti parādsaistību samazināšanas vai dzēšanas rezultātā 2023. gada februārī.

[1.2] Atbilstoši likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 8. panta trešās daļas 20.^{5} punktam ienākumi, kas radušies samazinātu vai dzēstu saistību rezultātā, tiek pieskaitīti pie fiziskās personas ienākumiem, par kuriem ir jāmaksā nodoklis. Dienests nekonstatēja, ka konkrētais pieteicēja gūtais ienākums atbilstu kādam no likumā noteiktajiem izņēmuma gadījumiem.

[1.3] Pieteicēja 2023. gadā gūtajiem ienākumiem nav piemērojams gada diferencētais neapliekamais minimums, jo pieteicēja apliekamā ienākuma apmērs par 2023. gadu ir bijis 26 685,96 *euro*, kas pārsniedz 21 600 *euro* slieksni, virs kura nepiemēro gada diferencēto neapliekamo minimumu. Tādēļ pārrēķina rezultātā pamatoti tika samazināts pieteicējam iesniedzējam iepriekš par 2023. gadu noteiktais un deklarācijā iekļautais gada diferencētais neapliekamais minimums 433,93 *euro* apmērā.

[2] Nepiekrītot lēmumam daļā, kas attiecas uz aprēķināto nodokli saistībā ar līzinga kompānijas paziņojumā uzrādītajiem pieteicēja apliekamajiem ienākumiem 7228,49 *euro*, pieteicējs vērsās ar pieteikumu tiesā. Pieteikums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[2.1] Lēmums ir atceļams, jo dienests nav pareizi piemērojis tiesību normas un ir balstījies uz nepatiesiem faktiem.

[2.2] Starp pieteicēju un līzinga kompāniju pastāv neatrisināts civiltiesisks strīds saistībā ar līzinga līgumu. Pieteicējs nav piekritis līzinga priekšmeta realizācijas cenai un it kā neizpildīto saistību apmēram. Saistības netika pamatotas ne ar tiesas nolēmumu, ne ar savstarpējo vienošanos. Tā kā strīds nebija atrisināts, līzinga kompānijai nebija tiesību atzīt strīdīgo summu par piedoto parādsaistību. Pieteicējs uzskata, ka līzinga kompānija nepamatoti iesniegusi dienestam attiecīgo paziņojumu un ir maldinājusi dienestu.

[2.3] Līzinga līgums bija noslēgts 2008. gadā un tika pārtraukts pirms termiņa 2009. gadā, taču formāla pretenzija saistībā ar to tika iesniegta tikai 2022. gadā. Līdz ar to secināms, ka bija iestājies izpildījuma noilgums saskaņā ar Komerclikuma 406. panta nosacījumiem. Līzinga kompānijas paskaidrojums par to, ka no komercdarījuma izrietošo prasījumu noilgums nav iestājies, jo pieteicējam ierakstītos pasta sūtījumos bija nosūtītas atgādinājuma vēstules par parāda esību, neatbilst patiesībai un nav pierādīts ar citiem pierādījumiem (vēstulēm, pasta kvītīm). Līzinga kompānijas paskaidrojums nevar kalpot par pierādījumu paziņojuma nosūtīšanas faktam.

[2.4] Vienošanās par parāda dzēšanu pieteicēja un līzinga kompānijas starpā nav tikusi noslēgta. Vienpusējs līzinga kompānijas lēmums par parādsaistību dzēšanu neveido vienošanos vai citas saistības starp pusēm. Līdz ar to arī nav iespējams noteikt ienākuma gūšanas, kā arī saistību nodibināšanas dienu, tādēļ norāde uz 2023. gada februāri kā ienākuma gūšanas periodu nav pamatota.

[3] Dienests rakstveida paskaidrojumos tiesai pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt, atsaucoties uz lēmumā minētajiem argumentiem.

[4] Tiesas sēdē pieteicējs uzturēja pieteikumu, bet atbildētājas puse to neatzina.

[5] Tiesa papildus izprasīja lietā pierādījumus un pabeidza lietas izskatīšanu rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[6] Saskaņā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 8. panta trešās daļas 20.^{5} punktu pie fiziskās personas ienākumiem, par kuriem ir jāmaksā nodoklis, tiek pieskaitīti ienākumi, kas radušies samazinātu vai dzēstu saistību rezultātā.

Minētā norma likumā ir iekļauta ar 2020. gada 27. novembra likumu „Grozījumi likumā „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli"". Šā likumprojekta anotācijā ir norādīts, ka par ienākumu, kas radies samazinātu vai dzēstu saistību rezultātā, ir uzskatāms dzēstais vai samazinātais parāds par saņemtajiem pakalpojumiem (piemēram, dzēstais vai samazinātais parāds par komunālajiem pakalpojumiem un elektronisko sakaru pakalpojumiem), dzēstā vai samazinātā patēriņa kredīta summa, dzēstā vai samazinātā hipotekārā kredīta summa u. c. Šajā ienākumā ietver gan dzēstā vai samazinātā parāda, aizdevuma (kredīta) pamatsummu, gan kredīta procentus. Tādējādi, ja fiziskai personai ir samazināts vai dzēsts parāds, aizdevums vai citas saistības, kas nav atbrīvotas no iedzīvotāju ienākuma nodokļa, tad vispārīgā gadījumā likuma izpratnē fiziskai personai ir radies ienākums samazinātu vai dzēstu saistību rezultātā, kas ir apliekams ar iedzīvotāju ienākuma nodokli. No samazinātu vai dzēstu saistību gūtā ienākuma pienākums aprēķināt iedzīvotāju ienākuma nodokli un nomaksāt to budžetā ir fiziskajai personai, iesniedzot gada ienākuma deklarāciju. Tādējādi, lai nodokļa maksātājiem būtu skaidra izpratne par to, ka ienākums, kas radies samazinātu vai dzēstu saistību rezultātā, ir apliekams ar iedzīvotāju ienākuma nodokli, likumprojekts paredzēja papildināt likuma 8. panta trešo daļu ar jaunu 20.^{5} punktu un skaidri noteikt, ka pie pārējiem fiziskās personas ienākumiem, par kuriem ir jāmaksā nodoklis, tiek pieskaitīti ienākumi, kas radušies samazinātu vai dzēstu saistību rezultātā.

Savukārt likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 16.^{1} panta desmitā daļa noteic, ka par tāda ienākuma gūšanas dienu, kas radies aizdevuma (kredīta) saistību samazināšanas vai dzēšanas rezultātā, uzskata dienu, kad stājas spēkā vienošanās, ar kuru tiek samazinātas vai dzēstas aizdevuma (kredīta) saistības.

Tiesa secina no minētajām tiesību normām, ka tās attiecas uz saistībām, kas ir spēkā esošas, bet tiek izbeigtas vai samazinātas uz pušu vienošanās pamata.

[7] Pieteicējs norāda, ka 2023. gadā bija saņēmis vēstuli no līzinga kompānijas par saistību dzēšanu, taču vienošanos par to nebija noslēdzis. Pieteicējs uzskata, ka viņa saistības ir tikušas dzēstas ievērojamu laiku agrāk sakarā ar noilgumu. Pieteicējs paskaidroja tiesas sēdē, ka pēc līzinga līguma izbeigšanas atgādinājumu par saistībām, kas izriet tieši no konkrētā līguma, no līzinga kompānijas ne reizi neesot saņēmis.

Saskaņā ar Civillikuma 1893. pantu saistību tiesības izbeidzas, ja tiesīgā persona tās pienācīgi neizlieto likuma noteiktā noilguma termiņā. Minētā likuma 1895. pants noteic, ka visas saistību tiesības, kuras nav noteikti izņemtas no noilguma ietekmes un kuru izlietošanai nav likumā noteikti īsāki termiņi, izbeidzas, ja tiesīgā persona tās neizlieto desmit gadu laikā. Savukārt Komerclikuma 406. pants paredz, ka no komercdarījuma izrietošie prasījumi noilgst triju gadu laikā, ja likumā nav noteikts cits noilguma termiņš.

Tiesa secina no minētajām normām, ka noilguma termiņa iestāšanās ir uzskatāma par saistību dzēšanas brīdi. Tādēļ tiesai vispirms ir jāpārbauda pieteicēja apgalvojums par noilguma iestāšanos. Ja tas izrādītos pamatots, tad nebūtu pamata saistību izbeigšanās brīdi sasaistīt ar līzinga kompānijas paziņojumu par saistību dzēšanu 2023. gadā.

[8] Līzinga kompānija pēc tiesas pieprasījuma iesniedza lietā 2010. gada 14. septembra, 2013. gada 31. jūlija, 2016. gada 31. marta, 2019. gada 18. marta un 2022. gada 8. februāra vēstules, ar kurām pieteicējam atgādināts par saistībām, kas izriet no līzinga līguma, un izteikts aicinājums samaksāt parādu. Tiesa konstatē, ka visās minētajās vēstulēs norādīts līzinga līguma numurs, tā noslēgšanas datums un parāda summa. Līzinga kompānija arī iesniedza pasta komersantam vairumā nodoto reģistrēto sūtījumu sarakstus, no kuriem konstatējams, ka minētās vēstules nosūtītas pieteicējam uz viņa dzīvesvietas adresi.

Līdz ar to tiesa ir guvusi apstiprinājumu tam, ka līzinga kompānija ir individuāli un personiski atgādinājusi pieteicējam par viņa saistībām, nepārprotami prasot to izpildi, tādēļ to izbeigšanās sakarā ar Komerclikuma 406. pantā noteiktā noilguma iestāšanos nav konstatējama. Pieteicēja aizbildināšanās, ka minētos sūtījumus viņš neesot saņēmis, atstājama bez ievērības, tā kā atgādinājumi par saistību izpildes pienākumu ir tikuši pienācīgā kārtībā viņam nosūtīti.

[9] Pieteicējs argumentē, ka starp viņu un līzinga kompāniju nav tikusi noslēgta vienošanās par saistību dzēšanu. Pieteicēja ieskatā vienpusējs līzinga kompānijas lēmums par parādsaistību dzēšanu neveido vienošanos vai citas saistības starp pusēm. Tādēļ pieteicējs uzskata, ka, nepārliecinoties par šādas vienošanās esamību, dienestam nebija tiesību uzrēķināt viņam nodokli.

Savukārt dienesta pilnvarotā pārstāve tiesas sēdē pauda viedokli, ka vienošanās neesamība neliedz piemērot likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 8. panta trešās daļas 20.^{5} punktu, proti, aprēķināt personai nodokli no dzēsto parādsaistību summas.

Tiesa nevar piekrist minētajam iestādes viedoklim. No piemērojamās tiesību normas – likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 16.^{1} panta desmitās daļas – ir secināms, ka vienošanās, ar kuru tiek samazinātas vai dzēstas aizdevuma (kredīta) saistības, pastāvēšana ir priekšnoteikums, lai personai tiktu aprēķināts attiecīgais nodoklis. Citādi, ja nav iespējams noteikt dienu, kad šāda vienošanās stājusies spēkā, tad nav iespējams noteikt, kura diena ir uzskatāma par ienākumu gūšanas dienu, un attiecīgi arī to, kurā brīdī personai rodas nodokļu maksāšanas pienākums.

[10] Turpmāk minēto iemeslu dēļ tiesa atzīst par pamatotu pieteicēja uzskatu, ka, nepastāvot vienošanās par saistību dzēšanu, nav gūts apstiprinājums tam, ka persona ir guvusi ienākumu, kas radies saistību dzēšanas rezultātā.

[11] Civillikuma 1427. panta pirmais teikums noteic, ka pie tiesiska darījuma būtības pieder tā taisītāja gribas izteikums, bet divpusējā vai vairākpusējā darījumā vajadzīgs visu tā dalībnieku saskanīgs gribas izteikums. Saskaņā ar Civillikuma 1511. pantu līgums plašākā nozīmē ir ikkatra vairāku personu savstarpēja vienošanās par kādu tiesisku attiecību nodibināšanu, pārgrozīšanu vai izbeigšanu; līgums šaurākā, šeit pieņemtā nozīmē ir vairāku personu savstarpējs ar vienošanos pamatots gribas izteikums, kura mērķis ir nodibināt saistību tiesību.

Attiecinot minētās Civillikuma normas uz izskatāmo gadījumu, tiesa secina, ka aizdevuma (kredīta) saistību samazināšana vai dzēšana likuma „Par

iedzīvotāju ienākuma nodokli" 8. panta trešās daļas 20.[5] punkta un 16.[1] panta desmitās daļas kontekstā ir divpusējs civiltiesisks darījums, kura puses ar saskanīgiem gribas izteikumiem panāk vienošanos, kuras rezultātā persona, kurai saistības tiek samazinātas vai dzēstas, pēc būtības iegūst finansiālu labumu attiecīgajā apmērā.

[12] Tiesību doktrīnā skaidrots, ka saskanīgie gribas izteikumi ir viena līdzēja priekšlikums (oferte) un otra līdzēja izteiktā pieņemšana (akcepts). Vienošanās jeb konsenss par līguma saturu nozīmē to, ka līguma dalībnieki ir savstarpēji pieņemamā veidā saskaņojuši savas intereses (sk. *Balodis K. Ievads civiltiesībās. Rīga: Zvaigzne ABC, 2007, 172. lpp.*). Oferte jeb priekšlikums noslēgt līgumu, kā arī priekšlikuma pieņemšana jeb akcepts turpretī ir tikai līguma dalībnieku gribas izteikumi, nevis vienpusēji tiesiskie darījumi. Oferte un akcepts kā savstarpēji, ar līguma dalībnieku vienošanos pamatoti gribas izteikumi abi kopā veido līgumu daudzpusēju darījumu (*turpat, 170. lpp.*). Tā kā tiesiskais darījums ir tiesību subjekta gribas akts, gribas izteikums ir atzīstams par tiesiskā darījuma kodolu un pašu būtiskāko elementu. (..) Gribas izteikums ir ārējs apliecinājums tam, ka darījuma dalībnieks vēlas panākt darījumam raksturīgo tiesisko seku iestāšanos (*turpat, 152. lpp.*).

Civillikuma 1428. pants noteic, ka gribu var izteikt vai nu noteikti, vai klusējot; noteikti gribu var izteikt vai nu ar vārdiem, mutiski vai rakstiski, vai ar zīmēm, kam ir vārdu nozīme; griba ir izteikta klusējot, kad tā izpaužas bez tieša mērķa izteikt gribu taisni šajā izpratnē; darbībai, kas uzskatāma par klusējot izdarītu gribas izteikumu, jābūt tādai, lai no tās varētu droši secināt tādas gribas esamību.

Tiesību doktrīnā skaidrots, ka „klusējot izdarīts gribas izteikums" Civillikuma izpratnē ir konkludents gribas izteikums. Darbības bez vārdiem vai citiem tiešiem izteiksmes līdzekļiem, no kurām var secināt gribas esamību, sauc par konkludentām darbībām. Tātad griba var tikt izteikta noteikti vai konkludenti (*turpat, 153. lpp.*).

Savukārt Civillikuma 1430. pants paredz, ka klusēšana nav atzīstama ne par piekrišanu, ne par noliegšanu, izņemot to gadījumu, kad likums tieši prasa pārtraukt klusēšanu, lai to neatzītu par piekrišanu. Tas nozīmē, ka klusēšanu kā pilnīgu bezdarbību likums par gribas izteikumu neatzīst. Civillikuma 1430. pantā noteiktajās izņēmuma situācijās persona var izvēlēties, vai izdarīt noteiktu gribas izteikumu, lai novērstu klusēšanas atzīšanu par piekrišanu, vai nekādi nereaģēt, samierinoties ar to, ka bezdarbība tiks iztulkota kā piekrišana (*turpat, 153.-154. lpp.*).

[13] Pieteicējs tiesas sēdē apstiprināja, ka 2023. gadā no līzinga kompānijas bija saņēmis vēstuli par saistību dzēšanu, un paskaidroja, ka bija sazinājies ar līzinga kompāniju pa telefonu vai pa elektronisko pastu, vienojoties par lietas tālāku risināšanu tiesas ceļā. Savukārt līzinga kompānija, atbildot uz tiesas pieprasījumu, norādīja, ka tās rīcībā nav informācijas, ka pēc minētās vēstules nosūtīšanas ar pieteicēju būtu notikusi komunikācija par saistību dzēšanas vai citādiem saistību izpildes iespējamiem risinājumiem.

Līzinga kompānija norādīja, ka minētajā vēstulē pieteicējs tika informēts par līzinga kompānijas lēmumu dzēst pilnā apmērā viņa saistības, kas izrietēja no 2008. gadā noslēgtā līzinga līguma. Vēstulē arī tika norādīts, ka ienākums, kas gūts saistību dzēšanas rezultātā, tiek aplikts ar iedzīvotāju ienākuma nodokli. Pieteicējs tika aicināts atmaksāt parādu, ja nepiekristu tā dzēšanai.

Tiesa secina, ka līzinga kompānijas lēmums par šo saistību dzēšanu nevar tikt uzskatīts par vienpusēju tiesisku darījumu. Līzinga kompānija ar minēto vēstuli izteica pieteicējam oferti jeb priekšlikumu izbeigt tiesiskās attiecības, kas izrietēja no 2008. gadā noslēgtā līzinga līguma. Tādējādi, ja pieteicējs nesniedza savu akceptu, tiesisku darījumu nevar uzskatīt par noslēgtu.

Tiesa secina no lietā noskaidrotajiem apstākļiem, ka vienošanās par saistību dzēšanu starp pieteicēju un līzinga kompāniju nav tikusi panākta. Tiesa nav guvusi apstiprinājumu pieteicēja norādītajam, ka pēc minētās vēstules saņemšanas viņš jebkādā formā būtu darījis zināmu līzinga kompānijai, ka nepiekrīt piedāvātajai saistību dzēšanai. Tomēr tiesai ir pamats pieņemt, ka pieteicējs ir vismaz klusējis attiecībā uz viņam piedāvāto saistību dzēšanu.

Atgādinot Civillikuma 1430. pantā noteikto, tiesa norāda, ka attiecībā uz izskatāmo gadījumu tā nekonstatē tiesisko regulējumu, kas pieteicējam pieprasītu pārtraukt klusēšanu, lai to neatzītu par piekrišanu. Līdz ar to secināms, ka pieteicējs nav izteicis gribu noslēgt vienošanos ar līzinga kompāniju par saistību dzēšanu.

[14] Iepriekš minētajā kontekstā norādāms arī, ka saskaņā ar civiltiesībās atzīto privātautonomijas principu tiesību subjekti var brīvi, pēc savas izvēles un ieskatiem veidot savstarpējās tiesiskās attiecības. Privātautonomijas principa izpausme ir līgumu brīvības princips, kas plašākā nozīmē attiecas uz visiem tiesiskajiem darījumiem. Saskaņā ar līgumu brīvības principu tiesību subjekts var brīvi izvēlēties slēgt vai neslēgt līgumu, kā arī noteikt līguma saturu un formu.

Ņemot vērā minēto, atzīstams, ka pieteicējs, klusējot attiecībā uz līzinga kompānijas piedāvājumu dzēst viņa saistības un neslēdzot par to vienošanos, ir darbojies savas privātautonomijas ietvaros. Iemesliem, kāpēc pieteicējs izvēlējies šādu rīcību, šajā lietā aplūkojamā strīda izšķiršanā nav nozīmes. Izdarot šādu izvēli, pieteicējs varēja rēķināties arīdzan ar iespējamību, ka līzinga kompānija, nesaņemot viņa piekrišanu saistību dzēšanai, var celt pret viņu prasību tiesā Civilprocesa likuma noteiktajā kārtībā.

[15] Apkopojot visu iepriekš minēto, tiesa secina, ka izskatāmajā gadījumā nav gūts apstiprinājums, ka pieteicējs ir guvis ar iedzīvotāju ienākuma nodokli apliekamu ienākumu, kas radies saistību dzēšanas rezultātā, jo vienošanās starp pieteicēju un līzinga kompāniju par saistību dzēšanu atbilstoši Civillikuma normām nav bijusi noslēgta.

Tiesa uzskata, ka dienests, izvērtējot pieteicēja 2023. gada ienākumu deklarāciju un līzinga kompānijas paziņojumu par pieteicēja saistību dzēšanu, nepamatoti nepievērsās jautājuma par vienošanās neesamību saistībā ar saistību dzēšanu padziļinātai izpētei. Līdz ar to lēmums daļā, ciktāl to ietekmē budžetā maksājamā iedzīvotāju ienākuma nodokļa summas aprēķins saistībā ar līzinga kompānijas iesniegto paziņojumu par pieteicēja ienākumu 7228,49 *euro* apmērā, kas gūts saistību dzēšanas rezultātā, atzīstams par prettiesisku un ir jāatceļ. Attiecīgi dienestam ir jāveic atkārtots pārrēķins, veicot izmaiņas pieteicēja deklarācijā par 2023. gadu, un gadījumā, ja tā rezultātā ir ne vien samazināms budžetā maksājamā nodokļa apmērs, bet pat nosakāma nodokļa pārmaksa, tad attiecīgi ir izdodams jauns pieteicējam labvēlīgs administratīvais akts.

[16] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmajai daļai par labu pieteicējam no atbildētājas piespriežama par pieteikumu samaksātā valsts nodeva 30 *euro*.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmo daļu un 251. panta sesto daļu, tiesa

nosprieda

apmierināt /pers. A/ pieteikumu;

atcelt Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores 2024. gada 20. maija lēmumu Nr. 31.1/22.9/1610 daļā, ar kuru /pers. A/ aprēķināts iedzīvotāju ienākuma nodoklis saistībā ar SIA „Swedbank Līzings" 2024. gadā Valsts ieņēmumu dienestam iesniegto paziņojumu par /pers. A/ izmaksātajām summām;

uzlikt pienākumu atbildētājai Latvijas Republikai atmaksāt /pers. A/ samaksāto valsts nodevu 30 *euro* apmērā no Valsts ieņēmumu dienesta budžeta līdzekļiem.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnesis R. Dončenko